

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: A. Y. K., narozený X, trvale bytem U., toho času neznámého pobytu v ČR,
zastoupený: JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, sídlem Václavské
náměstí 831/21, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČO: 00007064, sídlem Olšanská 2/2,
130 51 Praha 3 - Žižkov,

v řízení o žalobě ze dne 30. 1. 2026 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2026, č. j. CPR-39184-3/ČJ-2025-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 30. 10. 2025, č. j. KRPP 151467-13/ČJ-2025-030022 (dále jen **rozhodnutí správního orgánu I. stupně**), bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu**)

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

cizinců), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace byla stanovena v trvání 18 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU, a výše uvedených států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné; současně žalobce uvedl, že se do domovského státu chce vrátit.

2. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 21. 1. 2026, č. j. CPR-39184-3/ČJ-2025-930310-V234, bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**) odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

II.

Žaloba

3. Žalobce vytýkal žalovanému zejména nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, kdy spatřuje tento nedostatek především ve vztahu k ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce je správní orgán povinen posuzovat mimo jiné závažnost protiprávního jednání cizince, kdy v případě žalobce bylo zjištěno, že se jedná o historicky první porušení zákona, kterého se na území ČR dopustil, přičemž nad ním vyjádřil adekvátní lítost a přislíbil, že řádně vycestuje do domovského státu. Stran důvodů vzniku neoprávněného pobytu je pak zjevné, že jej k porušení zákonů dohnala zoufalá osobní a finanční situace, přičemž pohnutky žalobce tak oslabují intenzitu posuzované protiprávnosti, kdy žadatel sdělil, že pečuje o manželku a dvě děti žijící v domovském státě. Vzhledem k tomu, že se jedná o historicky první porušení zákona, kterého se žalobce na území ČR dopustil, tak má za to, že je třeba vnímat jeho jednání jako natolik ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života, že je možné vůči němu působit mírnějším a výchovnějším způsobem, než jakým je správní vyhoštění na dobu 18 měsíců, a to tím spíše, že se dopustil nikterak dramaticky dlouhého nelegálního pobytu, vůči čemuž působí asymetricky je-li mu ukládáno opatření na 18 měsíců, neboť k dané věci je přílehavější, aby bylo žalobci ukládáno opatření na dobu 1 roku. Žalobce je ve věku, ve kterém je dán předpoklad, že se z uloženého opatření poučí a nebude se v budoucnu dopouštět žádných protiprávností, o čemž vypovídá i ta skutečnost, že již v nalézací fázi řízení poskytl policejnímu orgánu plnou součinnost a napomáhal při objasnění skutečného stavu věci. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

4. Ve vyjádření k žalobě dne 4. 2. 2026 žalovaný odkázal pro vnesení totožných námitek jako ve správním řízení na své rozhodnutí, kde se těmito již zabýval, a považuje je tudíž již za dostatečně vypořádané. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

5. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.)].

6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.

8. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*“

9. Soud považuje za nezbytné vyjasnit žalobcovu pobytovou historii na území ČR. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce přicestoval do SRN dne 22. 9. 2025. Uvedené bylo zjištěno z předloženého cestovního pasu s biometrickými údaji č. X, vydaného státem Republika Uzbekistán, ve kterém měl žalobce vylepené schengenské vízum č. X typu „C“ na jeden vstup, s platností na 8 dní. Žádné jiné pobytové oprávnění, které by žalobce opravňovalo v pobytu na území ČR, nebylo zjištěno. Na území ČR poté žalobce přicestoval dne 29. 9. 2025 ze SRN autobusem. Po uplynutí platnosti víza nevycestoval, neboť nedisponoval finančními prostředky. Současně potvrdil, že finanční prostředky si obstarával brigádami, v době policejní kontroly dne 30. 10. 2025 jako ostraha v obchodním domě NORMA v Kaznějově.

10. Z výše uvedeného má poté soud za zcela nepochybně prokázané, že žalobcův poslední den oprávněného pobytu na území byl den 29. 9. 2025. Na základě výše uvedeného lze dojít k závěru, že žalobce prokazatelně pobýval na území po konci platnosti jeho víza, tj. od 30. 9. 2025 do 30. 10. 2025 neoprávněně, bez platného oprávnění k pobytu (31 dní), čímž nepochybnitelně naplnil skutkovou podstatu ustanovení §119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. V současné době nevlastní žádné povolení k pobytu v ČR, ani v jiném členském státě. Žalobce, jak sám potvrdil, svou pobytovou situaci nijak neřešil. Nebýt pobytové kontroly, ve svém protiprávním jednání by nadále pokračoval.

11. Žalobce dále namítal nepřiměřenost délky uloženého zákazu vstupu na území ČR. K této námitce žalobce soud uvádí, že v případě naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, může správní orgán uložit žalobci zákaz vstupu na území ČR až na 5 let. Žalobci byla stanovena doba v délce 18 měsíců. Správní orgány vzaly v potaz při posuzování této otázky následující skutečnosti a okolnosti. Na straně přitěžujících okolností žalovaný uvedl, že žalobce nerespektuje právní normy ČR potažmo členských států EU a smluvních států, jelikož pobýval nelegálně na území od 30. 9. 2025 do 30. 10. 2025 (v součtu 31 dní), tuto dobu neoprávněného pobytu nepovažoval žalovaný za zanedbatelnou. V případě žalobce se nejednalo o nedopatření či omyl např. z důvodu nepochopení způsobu počítání doby možného pobytu na území členských států EU a smluvních států, ale o úmyslné setrvání na území ČR bez pobytového oprávnění. Žalobce v ČR pracoval bez povolení k zaměstnání. Žalobce svůj neoprávněný pobyt na území ČR aktuálně nehodlal řešit – jeho neoprávněný pobyt byl ukončen až pobytovou kontrolou. Pokud by kontrolován nebyl, zcela jistě by pokračoval v protiprávním jednání. Žalobce disponoval krátkodobým vízem, které sloužilo jako turistické, a neopravňovalo jej k pracovní činnosti, přesto přicestoval do Prahy a do Plzně, kde chtěl pracovat bez povolení k zaměstnání, čímž porušil povinnosti (účel) a podmínky pobytu dle článku č. 6 Schengenského hraničního kodexu, kdy se na něj vztahuje článek 3 odst. 2 Návrátové směrnice. K tomu soud dále doplňuje, že v době svého neoprávněného pobytu na území ČR porušoval další právní předpisy tím, že si nesjednal zdravotní pojištění a do 3 dnů od vstupu na území nenahlásil policii místo svého pobytu. Na straně druhé, tj. polehčujících okolností žalovaný uvedl, že žalobce se správním orgánem I. stupně spolupracoval; jednalo se o první zjištěné protiprávní jednání na území ČR. Zároveň soud konstatuje, že žalobce vstoupil na území členských států EU a smluvních států oprávněně, s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu.

12. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, podléhá správnímu uvážení správního orgánu, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn, jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu – NSS - ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Soud takové pochybení na straně žalované, ani správního orgánu I. stupně však neshledal. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v dolní polovině zákonem vymezeného rozmezí. Uložení vyhoštění v této délce odůvodnily správní orgány zejména tím, že žalobce se dopustil protiprávního jednání vědomě, a to po dobu 31 dnů, přičemž nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu v ČR. Současně je z jeho celkového jednání v ČR zřejmé, že nerespektuje právní řád ČR (nelegální práce, absence zdravotního pojištění, nenahlášení pobytu). Žalovaný uvedl, že uvedená délka vyhoštění je dle jejího hodnocení přiměřená i s ohledem na skutečnost, že žalobce se správními orgány spolupracoval a na území členských států EU a smluvních států vstoupil oprávněně, s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu a jedná se o jeho první porušení zákona na území ČR.

13. Takto odůvodněné uložení správního vyhoštění je zcela dostačující a v souladu se zákonem. Soud se navíc s uvedeným posouzením zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je evidentní, že vzaly na vědomí veškeré žalobcem tvrzené relevantní informace, avšak v dané věci převážila závažnost a délka trvání protiprávního jednání žalobce v souběhu s dalším protiprávním jednáním a laxností žalobce k řešení své pobytové situace. V případě ukládání správního vyhoštění se přitom nezkoumají pohnutky ani zavinění cizince, i když soud připouští, že za určitých okolností lze tyto skutečnosti hodnotit jako polehčující (anebo přítěžující), to však zcela závisí na konkrétních specifických okolnostech toho, kterého případu. Předně je nutno k tomu uvést, že do dané situace nelegálního pobytu se žalobce dostal sám svým nedostatečně bdělým jednáním a naivitou, že si zajistí příslušné oprávnění až v době pobytu na území, žalobce je přitom dospělou a svéprávnou osobou.

14. Další skupina žalobních námitek se týkala nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

15. Správní orgány se v rámci posouzení přiměřenosti zabývaly délkou pobytu žalobce na území ČR, věkem, zdravotním stavem, rodinnými poměry na území ČR, ekonomickými poměry, společenskou a kulturní integrací a vazbami k zemi původu. Jak z výše uvedeného vyplynulo, žalobce pobýval na území ČR legálně pouze jeden den (29. 9. 2025). Na základě takto krátkého legálního pobytu nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do života žalobce. Na území ČR se nenachází žádná osoba či rodinný člen žalobce, naopak ten má ve vlasti jak matku, bratra, sestru i své děti. Za tohoto stavu došly správní orgány k závěru, že realizace správního vyhoštění žalobce nebude představovat nepřiměřený zásah do jeho rodinného života na území ČR. Žalobce pobývá na území ČR bez příslušného oprávnění k pobytu, současně není oprávněn na území ČR vykonávat žádnou výdělečnou činnost stejně jako podnikat, tudíž neexistuje způsob, jak si by si mohl zajišťovat legálně finanční prostředky pro život, tudíž neexistuje ekonomický důvod, který by žalobce na území ČR držel; žalobce nevlastní na území ČR žádný majetek vyšší hodnoty. Rovněž v případě žalobce bylo vyvráceno přesvědčení o společenské a kulturní integraci žalobce, neboť jak žalovaný poukázal, žalobce se za dobu pobytu na území ČR nenaučil českému jazyku. Žalobce v tomto směru ani nic nenamítal. Žalobce rovněž tvrdil v průběhu správního řízení, že vycestuje dobrovolně a sám.

16. Závěrem nutno podotknout, že v případě posouzení případné nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do sféry cizincova života, je břemeno tvrzení vychýleno zejména v neprospěch cizince, neboť je to právě on, kdo, chce-li být v tomto směru úspěšný, je nucen tvrdit individuální důvody, pro které spatřuje rozhodnutí za nepřiměřené, a to jasným a podrobným způsobem. Žalobce se však v celém řízení spokojil s toliko obecnými a vágními tvrzeními o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný nebyl v takovém případě povinen za něj tyto důvody dotvářet či je vymýšlet.

17. Současně soud konstatuje, že neshledal žádnou z vytýkaných částí napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnou, když veškerá argumentace žalovaného jasně, srozumitelně a logicky podává přehled a záznam o tom, jaké myšlenkové procesy vedly žalovaného k učiněným závěrům, jaké skutečnosti považoval za důležité, jak hodnotil důkazy. Rovněž považuje soud zjištěný stav věci za dostatečný. Postup správních orgánů považuje soud v souladu se zákony a ostatními právními předpisy; šetřící zájmy žalobce a dalších osob a respektující veřejný zájem.

18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť ji shledal nedůvodnou (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jež měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 27. března 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně